

Ordít, mint a lontói szamár

Ez is az első világháború előtt történt. Lontó községben egy szegény embernek volt egy holdacska földje. Mivel nagyon távol volt a földje a falutól, hát vett magának egy szamarat és egy kárét, és azon hordta haza a termést. Egyszer megbetegedett az ember és nem volt, aki etesse a szamarát. A szamár éhségében szünet nélkül ordítózott, amíg egy-két jólelkű ember el nem vállalta az etetését. Aki sokat kiabált, ordítózott arra azt mondták, hogy „Ordít, mint a lontói szamár”.